

[Helga Pedersen.]

i stedet for at henvise til den gældende straffelovs bestemmelser på dette område. Jeg nævner det, fordi man måske derved kunne undgå et problem vedrørende lovens anvendelsesområde.

Jeg forstår forslaget således, at det er meningen, loven skal omfatte også Grønland. For dette område gælder jo imidlertid en særlig kriminallov, hvortil lovforslaget ikke henviser. I den forbindelse kan jeg iøvrigt også gøre opmærksom på, at forslaget i § 1 i slutningen anviser fængsel på tid som sanktionsform, men denne straffeform er ukendt efter den grønlandske kriminallov.

Disse problemer er jo nok kun af teoretisk art, men det er formentlig bedst, at vi overvejer dem gennem en kort udvalgsbehandling.

Rasting: Også jeg kan på mit partis vegne tilsige en kort, saglig og velvillig behandling af det foreliggende lovforslag, der i sit væsentlige indhold ord til andet stemmer med den konvention, som folketinget i 1951 var med til at ratificere.

Jeg vil også gerne udtale min tilslutning til de af det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremhævede synspunkter. Der er, såvidt jeg kan se, særlige spørgsmål både med hensyn til § 1 om straffens beskaffenhed og med hensyn til § 2 vedrørende lovens anvendelsesområde, idet de henvisninger, der f. eks. findes i § 2 til den borgerlige straffelovs kapitel 4, jo ikke kan gælde for Grønland, hvor man har en særlig kriminallov. Også jeg vil derfor mene, at en kort udvalgsbehandling vil være på sin plads.

Else Zeuthen: På mit partis vegne kan jeg sige, at vi meget gerne medvirker til denne lovgivning.

Jeg vil i denne forbindelse fremhæve, at da man 2—3 år før 1951, da denne konvention blev ratificeret, arbejdede for en hurtig ratifikation fra dansk side, blev man mødt med den indvending, at det først skulle undersøges, hvilken lovgivning der var nødvendig, for at Danmark kunne ratificere. Så gik der altså disse 2—3 år, og ratifikationen kom i stand. Nu vil jeg imidlertid gerne gøre opmærksom på, at der er gået

omtrent 4 år efter ratifikationen, før man virkelig følger lovgivningen op. Jeg er ganske klar over, at denne bebrejdelse ikke først og fremmest kan rettes til den højtærede justitsminister, men jeg vil understrege, at vi fra vor side mener, at denne langsomhed fra dansk side med ratifikation af de internationale konventioner og fremsættelse af fornødne lovforslag ikke står i et særlig godt forhold til den store interesse, man fra dansk side må have i opbygningen af en international retsorden.

Fuglsang: Også jeg kan tilsige mit partis, kommunisternes, medvirken til gennemførelsen af dette lovforslag. En lov om straf for folkedrab er forsåvidt blot en opfyldelse af de forpligtelser, som Danmark påtog sig, da vi i 1951 enstemmigt vedtog at ratificere den internationale konvention til forebyggelse af og straf for folkedrab. Jeg vil dog ligesom det ærede medlem fru Else Zeuthen beklage, at vi på dette område går så langt som til værks, som vi gør. Vi var, som det ærede medlem allerede har sagt, to år om at få konventionen ratificeret og altså nu yderligere 4 år om at få vor lovgivning bragt i overensstemmelse med de principper, som er nedlagt i konventionen. Vi har været så længe om det, til trods for at det ikke er så forfærdelig længe siden, at vi oplevede vel nok et af historiens uhyggeligste eksempler på folkedrab i denne lovs betydning.

Jeg vil samtidig beklage, at Danmark også på anden vis har indtaget en svag og vaklende holdning overfor disse principers praktiske virkeliggørelse. Jeg mener nemlig, at vi ved at godkende disse principper også har en vis moralsk pligt til internationalt at slutte op om dem, når der ude omkring i verden bliver syndet imod dem. Desværre syntes regeringen i det konkrete tilfælde, jeg her tænker på, i modsætning til vore nordiske brødrefolk at være af en anden mening. Jeg tænker på den stilling, som Danmarks repræsentanter i FN indtog, da man behandlede Den sydafrikanske Unions racepolitik. Som bekendt drejede det sig her om en racediskriminering efter — kan man godt sige — de bedste metoder, som vi lærte at kende under nazistyret i Tyskland, en politik, som er i klar modsætning til de høje principper, der er nedlagt i denne konvention.